

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce

Ředitelství silnic a dálnic ČR
sídlem Na Pankráci 546/56, Praha 4

proti
žalovanému

Ministerstvo životního prostředí
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2015, č.j. 116/560/14,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byl částečně změněn výrok rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Havlíčkův Brod (dále jen „ČIŽP“), ze dne 29. 11. 2013, č.j. ČIŽP/46/OOP/SR01/1303840.023/13/HJF (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), co do výše uložené pokuty a zbývající text ponechán beze změny, ve věci porušení povinnosti dle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 114/1992 Sb.“).
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Prvoinstančním rozhodnutím uložila ČIŽP žalobci pokutu ve výši 800 000 Kč za jednání uvedené v § 88 odst. 2 písm. a) zákona č. 114/1992 Sb., tj. narušení krajinného rázu nesplněním povinnosti dle § 12 odst. 2 téhož zákona. K uvedenému jednání došlo tím, že žalobce ve dnech 8. 3. - 11. 3. 2013 odstranil pokácením celkem 79 ks stromů rostoucích po obou stranách komunikace I/37 mezi obcemi Ždírec nad Doubravou a Krucemburk na pozemcích p. č. 1746/1 v k.ú. Krucemburk a p.č. 413/7 v k.ú. Ždírec nad Doubravou. Tyto dřeviny tvořily oboustranné stromořadí. Pokácené dřeviny byly nedílnou součástí dochovaného krajinného rázu oblasti a místa, jejich odstraněním došlo k negativnímu narušení a pozměnění dochovaného krajinného rázu. Uvedené pozemky se nacházejí v Chráněné krajinné oblasti Žďárské vrchy, která byla vyhlášena výnosem Ministerstva kultury ČR ze dne 25. 5. 1970 č.j. 8.908/70 – II/2, o zřízení chráněné krajinné oblasti Žďárské vrchy, a zásah do krajinného rázu byl proveden v rozporu se základními požadavky na ochranu dotčeného území stanovenými tímto výnosem. Úplné odstranění dřevin bylo provedeno bez předchozího souhlasu příslušného orgánu ochrany přírody, došlo tak k nesplnění podmínek dle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
4. ČIŽP v odůvodnění svého rozhodnutí rovněž uvedla, že byť Městský úřad Ždírec nad Doubravou a Úřad městyse Krucemburk vydaly na základě žádosti žalobce rozhodnutí o povolení kácení dřevin rostoucích mimo les, tato byla následně v přezkumném řízení zrušena. V dané věci šlo totiž i o zásah do krajinného rázu, nikoli pouze kácení dřevin dle § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. V této souvislosti ČIŽP vycházela z odborného posudku Agentury ochrany přírody a krajiny ze dne 24. 4. 2013. K činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je přitom vždy třeba souhlas příslušného orgánu ochrany přírody (AOPK ČR, Správa chráněné krajinné oblasti Žďárské vrchy a krajské středisko Havlíčkův Brod). Podle správní praxe a judikatury je v první řadě na tom, kdo hodlá činnost realizovat, aby požádal o vydání potřebného aktu. Řízení o vydání souhlasu mohlo a mělo být zahájeno na základě žádosti žalobce, byť starší judikatura připouštěla zahájení řízení i z moci úřední. Lze sice připustit, že Městský úřad Ždírec nad Doubravou a Úřad městyse Krucemburk pochybily, pokud žalobce neupozornily na nutnost podat žádost o vydání souhlasu, nicméně to nic nemění na objektivní odpovědnosti žalobce. Žalobce byl totiž již v roce 2007 ve věci kácení dřevin (podél silnice I/38) upozorněn, že pokácením může dojít ke snížení nebo změně krajinného rázu, musel si být proto vědom, že je nutný souhlas dle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. Obdobně v roce 2008 byl žalobce v souvislosti se zamýšlenou přeložkou silnice I/37, včetně úseku Ždírec nad Doubravou – Krucemburk, upozorněn na vyhodnocení záměru na krajinný ráz.
5. Žalovaný k odvolání žalobce výrok prvoinstančního rozhodnutí v části týkající se výše pokuty změnil tak, že jej nahradil textem, dle kterého byla žalobci uložena pokuta ve výši

100 000 Kč, ve zbývajícím ponechal text rozhodnutí beze změny. K námitkám uvedl, že se žalobcem nebylo vedeno řízení za poškození či zničení dřevin bez povolení, ani za nesplnění povinnosti náhradní výsadby, nýbrž za narušení krajinného rázu. Z textu zákona č. 114/1992 Sb. nelze jednoznačně určit, zda při úmyslu kácet dřeviny je třeba přikládat větší váhu ustanovení § 8 nebo § 12, když povinnosti v nich uložené je třeba naplnit zároveň. Bylo povinností žalobce před realizací činnosti vyvolat obě řízení, přičemž žalobce s ohledem na předmět své činnosti a odborné znalosti měl vycházet ze základního principu práva životního prostředí – principu předběžné opatrnosti. Předmětem dané věci nemůže být otázka odpovědnosti Městského úřadu Ždírec nad Doubravou a Úřadu městysu Krucemburk, neboť tyto krajinný ráz narušit nemohly. Byl to žalobce, kdo porušil primární povinnost. Každý je pak povinen znát důsledky svého jednání a počínat si tak, aby zákony, které složky životního prostředí ochraňují, neporušil. K námitce ohledně odpovědnosti jiného subjektu, který provedl samotné kácení, žalovaný konstatoval, že se jedná o novou skutečnost dle § 82 odst. 4 správního řádu, která byla žalobci známa již dříve, přesto ji neuplatnil. Nicméně vzhledem k objektivní odpovědnosti nastalo naplnění skutkové podstaty již provozní činností žalobce, ačkoli ten k vlastnímu zásahu využil smluvní subjekt. Příčina spočívá v opomenutí žalobce. To, že kácení provedla jiná osoba, nemění nic na tom, že bylo na žalobci, aby získal souhlas se zásahem. Zájem na zamýšleném zásahu měl jednoznačně žalobce. K odstranění stromořadí by tak nedošlo, pokud by si žalobce tuto činnost neobjednal. Při snížení výše pokuty žalovaný zohlednil, že podnět ke kácení dřevin vzešel od Policie ČR, neboť zde měl existovat veřejný zájem na odstranění stavu, který ohrožoval bezpečnost silničního provozu a provedení opatření v podobě odstranění překážek u vozovky. Dále přihlédl k zásadě legitimního očekávání s ohledem na dosavadní praxi a výši udělovaných pokut a v této souvislosti odkázal na podobný případ. Výrazně polehčující okolností bylo neupozornění žalobce ze strany Městského úřadu Ždírec nad Doubravou a Úřadu městysu Krucemburk na nutnost vyžádat si souhlasné stanovisko, jakož i to, že lze očekávat uložení náhradní výsadby.

II.

Argumentace účastníků

6. Žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí, a to s ohledem na následující:

- 1) Žalobci nelze přičítat odpovědnost za nesplnění povinnosti dle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., neboť žalovaným uváděná jiná ustanovení téhož zákona v tomto případě nelze použít a judikatura neřeší problematiku jednotně.
- 2) Z rozhodnutí orgánů, kterým byla povolena kácení, lze dovozovat, že důsledky byly vyhodnoceny tak, že k negativnímu dopadu ve smyslu § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. nemohlo dojít. Žalobce je pak sankcionován za porušení povinnosti, kterou mu zákon neukládal, přičemž jednal v souladu s pravomocným rozhodnutím orgánu ochrany přírody. Pokud by totiž žalobce povolením ke kácení nedisponoval, resp. disponoval informací, že uvedenou činností může dojít k vytýkanému negativnímu účinku, nikdy by ji nerealizoval. Byl proto v dobré víře, že koná na základě platného rozhodnutí.
- 3) Podstatný má být charakter činnosti, o níž je uvažováno, tj. zda je či není vyžadováno povolení k vlastní realizaci této činnosti. Pokud ano, je povinností rozhodujícího správního orgánu opatřit podklad (souhlas, stanovisko, atd.). Pokud povolení vyžadováno není, jsou povinnosti či podmínky stanoveny na základě požadavku subjektu hodlajícího činnost realizovat. V této souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

soudu ve věci sp. zn. 6 A 97/2001. Ani v případech, kdy je činnost příslušným orgánem dokonce nařízena, dle žalobce není povinností subjektu, kterému byla realizace činnosti nařízena, aby zkoumal, zdali nařízená činnost je v souladu se zákonem. Nositelem obstarání všech potřebných podkladů tak je orgán vydávající povolení ke kácení.

4) Dle § 88 odst. 2 písm. a) zákona č. 114/1992 Sb. lze uložit pokutu právnické nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti. Žalobce přitom není podnikatelem, jeho činnost nemá charakter podnikatelské činnosti.

5) I v případě, že by žalobce měl povinnost souhlas obstarat, odpovědnost za správní delikt má nést osoba, která vlastní činnost v konečné fázi realizovala, nikoli zadavatel – investor, což vyplývá ze žalobcem citované judikatury.

6) K aplikaci zásady legitimního očekávání došlo v rozporu se zákonem, resp. zásadou rovného zacházení, což je zřejmé již z žalovaným použitého obdobného případu, kdy byla uložena nižší pokuta v situaci, kdy došlo k pokácení více dřevin, než tomu bylo u žalobce. Není ani patrné, z čeho dalšího žalovaný v tomto ohledu vycházel. Výše pokuty je tak neadekvátní k porovnávanému případu.

7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ve svém vyjádření sdělil, že na rozdíl od žalobce nesouhlasí s názorem, že by orgán rozhodující o povolení kácení dřevin dle § 8 zákona č. 114/1992 Sb. byl povinen obstarat si jako podklady souhlas orgánu ochrany přírody se snížením nebo změnou krajinného rázu. Judikát, na který žalobce v této souvislosti odkazuje, se zabýval naplněním skutkové podstaty deliktu dle § 88 odst. 1 písm. i) zákona č. 114/1992 Sb. ze strany osoby, která „držela pilu“, nebo společnosti, která si tuto osobu najala. Ustanovení § 8 nelze nadřadit § 12 daného zákona a naopak, povinnosti je třeba naplnit současně. V souladu s principem předběžné opatrnosti si měl žalobce obstarat oba souhlasy. Ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. stojí samostatně, není povinností orgánu rozhodujícím o kácení zajistit si souhlas jako podklad.
8. Dle žalovaného se žalobce rovněž nemůže exkullovat poukazem na to, že mu nepřísluší zkoumat, na základě jakých podkladů orgány ochrany přírody rozhodovaly o povolení kácení. Žalobce se mýlí, pokud se domnívá, že povolením kácení byl vyhodnocen i dopad na krajinný ráz. Zásah do stromořadí byl natolik razantní, že žalobci musel být zřejmý zásah do krajinného rázu, aniž by disponoval zvláštní informací. Jako profesionálové v daném oboru žalobci muselo být známo, že vykácením dojde ke změně krajinného rázu. Žalobcem uvedený judikát se týkal podkladu k územnímu řízení, kdy bylo pro stavební úřad nezbytné mít možnost dát podnět k zahájení řízení dle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. V případě žalobce byla podána žádost dle § 8 téhož zákona z důvodu ohrožení bezpečnosti provozu na silnici, nicméně cca měsíc po kácení bylo zahájeno územní řízení v souvislosti s rozšířením dané silnice, přičemž příslušná správa CHKO obdržela žádost o stanovisko k projektové dokumentaci pro stavební povolení, kdy už se ale závazné stanovisko nemohlo týkat pokácené aleje. Žalobce tak měl v úmyslu obejít zákon tím, že požádal o souhlas s kácením z důvodů bezpečnostních. Zamyšlení žalobce nad situací, kdy je činnost nařízena, nesouvisí s projednávaným případem. Žádný z příslušných orgánů navíc nenařizuje kácení dřevin, takový institut zákon č. 114/1992 Sb. nezná.
9. Žalovaný se taktéž domnívá, že deliktní způsobnost právnické osoby je spojena již s její existencí, není rozlišováno mezi podnikající a nepodnikající právnickou osobou ve vztahu k § 88 odst. 1 a 2 zákona č. 114/1992 Sb., viz rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ve věci

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

sp. zn. 7 A 38/97. Smluvně sjednaný subjekt k samotné realizaci činnosti práci provedl jako nástroj žalobce, přičemž dle podkladů žalobce řídil práci najatého subjektu (označení dřevin, termínů, pokyny k odstranění). K naplnění skutkové podstaty tak došlo v důsledku provozní činnosti žalobce. V obdobném případě, na který žalovaný odkázal v rozhodnutí, byla pokuta uložena obci, která neměla volné finanční prostředky k dispozici, žalobci však žádné likvidační důsledky nehrozí. Dřeviny se navíc v uvedeném případě nenacházely v CHKO a obec nebyla „profesionálem“ na rozdíl od žalobce.

III.

Posouzení žaloby

10. Městský soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nevyjádřil výslovný nesouhlas (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).
11. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
12. Podle § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. ke kácení dřevin je nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Povolení ke kácení dřevin na silničních pozemcích může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě se silničním správním úřadem a povolení ke kácení dřevin u železničních drah může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě s drážním správním úřadem.
13. Podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. k umísťování a povolování staveb, jakož i jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody. Podrobnosti ochrany krajinného rázu může stanovit Ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.
14. Podle § 88 odst. 2 písm. a) zákona č. 114/1992 Sb. orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 2 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že naruší krajinný ráz nesplněním povinností podle § 12 odst. 2.
15. Podle § 88 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb. při stanovení výše pokuty se přihlíží k závažnosti protiprávního jednání a k rozsahu hrozící nebo způsobené újmy ochraně přírody a krajiny.
16. **Ad 1)** Žalobce nejprve namítá, že z § 12 odst. 2 zákon č. 114/1992 Sb. nevyplývala povinnost žalobce, jakožto osoby, která hodlala činnost realizovat, opatřit si souhlas ke kácení. Ustanovení § 4 odst. 2 a § 44 odst. 1 téhož zákona, týkající se významných krajinných prvků, resp. souhlasu k některým činnostem ve zvláště chráněných územích, v tomto případě nelze použít a ani judikatura neřeší problematiku jednotně. Z tohoto důvodu bylo nutné aplikovat § 50 odst. 2 správního řádu, který ukládá povinnost opatřit podklady pro vydání rozhodnutí rozhodujícímu orgánu. Souhlas dle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. je tak nutné považovat za podklad pro vydání rozhodnutí o povolení kácení dle § 8 téhož zákona (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2009, č.j. 9 As 50/2008-64).

17. Městský soud úvodem připomíná, že zákon č. 114/1992 Sb. ve vztahu k životnímu prostředí předpokládá ochranu různých zájmů, přičemž určitým záměrem či činností může být dotčeno i několik ochranných režimů zároveň, včetně ochrany krajiny potažmo jejího rázu, viz již účel zákona vyjádřený v § 1 uvedeného zákona. V rovině konkrétní činnosti - kácení dřevin tak může být dotčena například ochrana památných stromů, ochrana chráněných druhů rostlin a živočichů, ale i krajinného rázu, apod. Jednotlivé dílčí zájmy jsou pak i určující pro vymezení věcné působnosti orgánů podílejících se na ochraně přírody a individuální nástroje sloužící k ochraně životního prostředí mohou sloužit k ochraně odlišných institutů, stát vedle sebe, případně se podmiňovat. V této souvislosti je nutné zabývat se tím, zda si správní orgán příslušný k ochraně jednoho ze zájmů musí všimnout i možného dotčení zájmu jiného, resp. zda tuto povinnost má účastník řízení.
18. Ve vztahu k ochraně krajinného rázu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2008, č.j. 9 As 38/2007-93, konstatoval, že souhlasné nebo nesouhlasné stanovisko orgánu ochrany přírody k umístování nebo povolování staveb, jakož i k jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz dle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., je rozhodnutím vydávaným ve správním řízení vedeném tímto orgánem z vlastního podnětu, z podnětu jiného správního orgánu, nebo na návrh účastníka řízení (soud zde přitom odkázal na usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 6 A 97/2001-39). Obdobně též soud již v rozsudku ze dne 30. 3. 2005, č.j. 5 A 21/2002 – 56, uvedl, že podat podnět k zahájení řízení podle § 12 odst. 2 má možnost jak osoba, která je původcem činnosti, tak i jiný orgán.
19. Současně však dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č.j. 7 As 21/2011-87, který se konkrétně týkal nepovolené změny krajinného rázu pokácením aleje, souhlas orgánu ochrany přírody a krajiny podle § 12 odst. 2 věty první zákona č. 114/1992 Sb. je nezbytný u každého zásahu, u něhož existuje nikoli bezvýznamná pravděpodobnost, že jeho následkem bude změna krajinného rázu (ať již pozitivní nebo negativní) nebo snížení krajinného rázu, tj. snížení jeho estetické nebo přírodní hodnoty, a to i v případě, že současně nedojde k jeho změně, přičemž samotná osoba se musí zajímat o to, zda krajinný ráz nebude dotčen její činností a obrátit se na příslušný orgán ochrany krajiny.
20. Dle městského soudu tak z výše uvedeného jednak vyplývá, že sám správní orgán v rámci jím vedeného řízení musí vycházet ze spolehlivého zjištění, zda může nějakou činností eventuálně dojít i ke snížení nebo změně krajinného rázu, a případně dát podnět příslušnému orgánu ochrany přírody, resp. vyzvat účastníka k podání žádosti o zahájení řízení před příslušným orgánem ve vztahu k souhlasu dle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. Orgán ochrany přírody tedy nemůže postupovat izolovaně bez ohledu na jiné zájmy. V opačném případě bude řízení stiženo vadou, která může mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Dotčení jiného ochranného režimu, resp. krajinného rázu přitom může být ověřeno buď samostatnou činností orgánu (především místním šetřením, náhledem do databází, atd.), případně může vyplývat z podkladů předložených účastníkem řízení (souhlas, stanovisko, atd.). V posuzované věci tedy z povahy věci konečné rozhodnutí, jímž bylo kácení povoleno, nemělo být vydáno, dokud nebyl vydán souhlas dle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb.
21. Současně však na základě výše uvedené judikatury nelze konstatovat, že by bylo pouze na správních orgánech, aby se zajímaly o možný dopad určitého záměru či činnosti, neboť ani osoby zamýšlející určitou činnost nebo záměr nejsou automaticky zbaveny odpovědnosti za porušení jiného ochranného režimu a je i na nich, aby se zajímaly, zda nebude jejich

činností dotčen jiný zájem (například právě krajinný ráz), a obrátily se na příslušný úřad. Uvedené dle soudu platí tím spíše, pokud se jedná o profesionální subjekty, které v rámci své činnosti opakovaně či dlouhodobě řeší rizika spojená s ohrožením zájmů chráněných dle zákona č. 114/1992 Sb., případně pokud je takovému subjektu možné dotčení známo z minulosti.

22. To byl i případ nyní posuzované věci, kdy žalobce, jak vyplynulo ze spisového materiálu, si byl minimálně od roku 2007 v souvislosti se zamýšlenými rekonstrukcemi komunikací v okolí Havlíčkova Brodu vědom toho, že aleje, resp. jejich pozůstatky na Havlíčkobrodsku mohou mít význam ve vztahu k ochraně krajiny a krajinného rázu, viz například rozhodnutí ČIŽP ze dne 19. 6. 2007, kterým bylo žalobci zakázáno pokácení stromů podél silnice I/38 (Havlíčkův Brod – Habry), a které ČIŽP učinila součástí spisového materiálu. Přesto žalobce i v nynější věci toliko požádal o vydání povolení ke kácení dřevin dle § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., byť ochrana krajinného rázu zde představovala samostatně chráněný zájem. Městský soud proto došel k závěru, že žalobce se nemohl odpovědnosti zbavit pouze proto, že Úřady městyse Krucemburk a města Ždírec nad Sázavou nedaly podnět k zahájení řízení podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. Lze proto uzavřít, že žalobci nic nebránilo, aby o potřebný souhlas dle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. požádal i samostatně a následně jej předložil pro účely vydání povolení kácení dřevin.
23. Pokud jde o odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2009, č.j. 9 As 50/2008-64, ve kterém došlo k provedení škodlivého zásahu do významného krajinného prvku bez souhlasu orgánu ochrany přírody vytěžením dřeva v lese, je nutné uvést, že v dané věci soudy primárně řešily určení odpovědného subjektu za spáchání samotného deliktu, viz dále v Ad 5), nikoli povinnost orgánů ochrany přírody ve vztahu k ochraně jiného zájmu.
24. Námitku proto soud neshledal důvodnou.
25. **Ad 2)** Žalobce dále namítá, že z rozhodnutí orgánů, kterými byla povolena kácení, lze dovozovat, že dopady byly vyhodnoceny tak, že k negativnímu dopadu ve smyslu § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. nemohlo dojít. Žalobce je pak sankcionován za porušení povinnosti, kterou mu zákon neukládal, byť jednal v souladu s pravomocným rozhodnutím orgánu ochrany přírody. Pokud by totiž žalobce povolením ke kácení nedisponoval, resp. disponoval informací, že uvedenou činností může dojít k vytýkanému negativnímu účinku, nikdy by ji nerealizoval. Byl proto v dobré víře, že koná na základě platného rozhodnutí.
26. Dle soudu žalobce v podstatě namítá narušení důvěry v rozhodovací činnost orgánu ochrany přírody. Byť v zásadě skutečně nelze akceptovat, pokud jsou následky nefunkčnosti výkonu veřejné moci kladeny k tíži jednotlivce za předpokladu, že se podstatnou měrou podílela na vzniku protiprávního jednání subjektu, vždy je nutné v rámci hledání spravedlivého řešení vycházet z individuálních okolností případů (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, čj. 1 As 188/2012-30, srov. rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 12. 2007, sp. zn. I. ÚS 544/06, a ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. II. ÚS 2742/07).

27. Jak uvedl městský soud výše, určitým záměrem nebo činností může být zároveň dotčeno i několik ochranných režimů zákona č. 114/1992 Sb., přičemž v některých případech jsou činnosti vázány na předchozí souhlas vydaný k tomu kompetentním orgánem ochrany přírody ještě před rozhodnutím v řízení vedeném jiným orgánem.
28. Dle § 77 odst. 1 písm. j) zákona č. 114/1992 Sb. obecní úřady obcí s rozšířenou působností ve svém správním obvodu, nejde-li o zvláště chráněná území nebo jejich ochranná pásma, sice vydávají souhlasy k umisťování a povolování staveb a k jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz podle § 12 odst. 2. Nicméně z § 78 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., ve znění do 31. 12. 2014, následně vyplývalo, že na území chráněných krajinných oblastí vykonávají státní správu v ochraně přírody a krajiny správy chráněných krajinných oblastí, není-li podle tohoto zákona příslušný obecní úřad nebo Ministerstvo životního prostředí.
29. V posuzované věci Úřadům městyse Krucemburk a města Ždírec nad Sázavou nepříslušelo v rámci jejich řízení samostatně rozhodnout o vydání souhlasu dle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. Předmětem povolení dle § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. bylo toliko zkoumání závažných důvodů pro vydání povolení a vyhodnocení funkčního a estetického významu dřeviny. Jednalo se tedy o jiné podmínky. V případě žalobce proto nebyly příslušným orgánem vůbec přezkoumány skutečnosti ve vztahu k ochraně krajinného rázu, neboť souhlas dle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., jakožto nástroj sloužící k ochraně krajinného rázu, stál zde mimo kompetence obecních úřadů.
30. Dle § 90 odst. 1 věty druhé zákona č. 114/1992 Sb. souhlasy a závazná stanoviska vydávaná podle tohoto zákona jako podklad pro rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu (například typicky pro rozhodnutí podle stavebního zákona) jsou závazným stanoviskem podle správního řádu (ve smyslu § 149 správního řádu). V posuzované věci bylo o povolení ke kácení rozhodováno dle zákona č. 114/1992 Sb., tj. nikoli podle zvláštního právního předpisu. Obdobně například STEJSKAL, Vojtěch. *Zákon o ochraně přírody a krajiny: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2016. Komentáře (Wolters Kluwer ČR), k § 90: „V těch případech, kdy souhlasy a závazná stanoviska vydávaná podle zákona o ochraně přírody a krajiny nebudou podkladem pro rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů, resp. nebude následovat rozhodnutí podle jiného zákona, pak bude orgán ochrany přírody vydávat souhlasy a závazná stanoviska formou samostatného rozhodnutí.“ Z tohoto důvodu musel být souhlas vydán formou samostatného správního rozhodnutí, přičemž až samotné povolení ke kácení představovalo v dané věci rozhodnutí konečné, před jehož vydáním bylo nutné zajistit ochranu i jiných zájmů.
31. Dle soudu tak rozhodnutí Úřadů městyse Krucemburk a města Ždírec nad Sázavou sama o sobě nemohla, pokud jde o důvěru v rozhodnutí, žalobce utvrdit v tom, že jedná ve vztahu k ochraně krajinného rázu v souladu se zákonem. Odůvodnění rozhodnutí Úřadů městyse Krucemburk a města Ždírec nad Sázavou se spokojila pouze se závěrem, že dřeviny nejsou významným krajinným prvkem. Záměr na ochraně krajinného rázu stál samostatně a v souladu s výše uvedeným nesl i žalobce odpovědnost za to, že vyvolá řízení, ve kterém bude rozhodnuto o (ne)udělení souhlasu. Absence souhlasu dle soudu tak nutně vede k tomu, že ve výsledku je předmětnou činnost třeba považovat za prováděnou v rozporu se zákonem ve vztahu k ochraně krajinného rázu, neboť povolení ke kácení nemohlo nahradit chybějící souhlas a nelze z něj, jak se domnívá žalobce, dovozovat, že kácení nic nebránilo a rozhodující orgány veškeré dopady vyhodnotily tak, že nedojde k narušení krajinného rázu ve smyslu § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. Současně žalobce

z minulosti věděl o možnosti dotčení krajinného rázu, nelze tedy u něj hovořit o existenci dobré víry.

32. Skutečnost, že bylo vydáno povolení ke kácení, proto s ohledem na výše uvedené nezbavuje žalobce odpovědnosti za protiprávní jednání spočívající v porušení § 88 odst. 2 písm. a) zákona č. 114/1992 Sb. a tato skutečnost musela být žalobci, který v rámci své činnosti opakovaně a dlouhodobě řeší rizika spojená s ohrožením zájmů chráněných dle zákona č. 114/1992 Sb. a věděl i o možnosti dotčení krajinného rázu na Havlíčkobrodsku, známa. V této souvislosti soud doplňuje, že odpovědnost vznikající na základě § 88 zákona č. 114/1992 Sb. je odpovědností objektivní. Jedná o odpovědnost bez ohledu na zavinění. Otázka zavinění zde není vůbec zkoumána. Zkoumá se především naplnění obligatorních znaků objektivní stránky dotčené skutkové podstaty, kterými jsou jednání, následek a příčinná souvislost mezi nimi (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2011, č.j. 1 As 86/2011-50).
33. Dle soudu tak není z hlediska naplnění objektivní odpovědnosti žalobce u daného deliktu s ohledem na skutkové okolnosti případu rozhodující, zda činnost měla základ v pravomocném rozhodnutí jiného správního orgánu, které se však týkalo pravidel podle jiného ochranného režimu.
34. Námitku proto soud neshledal důvodnou.
35. **Ad 3)** Žalobce rovněž namítá, že podstatný má být charakter činnosti, o níž je uvažováno, tj. zda je či není vyžadováno povolení k vlastní realizaci této činnosti. Pokud ano, je povinností rozhodujícího správního orgánu opatřit podklad (stavební povolení, povolení ke kácení, atd.). Pokud nikoli, jsou povinnosti či podmínky stanoveny na základě požadavku subjektu hodlajícího činnost realizovat. V této souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 A 97/2001. Obdobně ani v případech, kdy je činnost příslušným orgánem dokonce nařízena, dle žalobce není povinností subjektu, kterému byla realizace činnosti nařízena, aby zkoumal, zdali nařízená činnost je v souladu se zákonem. Nositelem obstarání všech potřebných podkladů tak byl orgán vydávající povolení ke kácení.
36. Soud má za to, že se s obsahem této námítky vypořádal již v Ad 1) a Ad 2). Jak již bylo uvedeno výše, dle § 90 odst. 1 věty druhé zákona č. 114/1992 Sb. souhlasy a závazná stanoviska vydávaná podle tohoto zákona jako podklad pro rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu jsou sice závazným stanoviskem podle správního řádu (ve smyslu § 149 správního řádu), nicméně v případě povolení kácení dle § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. je souhlas dle § 12 odst. 2 téhož zákona vydáván formou samostatného rozhodnutí. Dosavadní judikatura přitom konstatovala, že je jak na příslušném orgánu ochrany přírody, tak i účastníkovi, aby se zajímali i o dotčení jiných zájmů, nikoli tedy izolovaně směřovali svou pozornost pouze k podmínkám dle jednoho ochranného režimu. V případě, pokud účastník sám nedoloží souhlas dle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., je sice z procesního hlediska nasnadě, aby byl účastník vyzván k podání žádosti o vydání souhlasu, případně správní orgán sám dál podnět (viz žalobcem uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6 A 97/2001-48). Nicméně dle soudu toto nelze z hlediska zbavení se odpovědnosti absolutizovat a je vždy nutné přihlédnout k individuálním rozměrům každého případu. Tím spíše pokud žalobce věděl o možnosti dotčení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

37. Námitka tak není důvodná.

38. **Ad 4)** K námitce, že dle § 88 odst. 2 písm. a) zákona č. 114/1992 Sb. lze uložit pokutu právnické nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti a že žalobce není podnikatelem, jeho činnost nemá charakter podnikatelské činnosti, městský soud uvádí, že již v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 4. 1998, sp. zn. 7 A 38/97, na který odkazoval i žalovaný, bylo shledáno, že sankční odpovědnost ve vztahu k § 88 odst. 1 a 2 zákona č. 114/1992 Sb. lze vyvodit proti každé právnické osobě bez ohledu na skutečnost, zda k jednání došlo při výkonu podnikatelské činnosti či nikoli. K obdobnému závěru dospěl později i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 9. 7. 2009, č.j. 7 As 17/2009-61, nikoli překvapivě konstatoval, že dovětek „při výkonu podnikatelské činnosti“ se vztahuje jen k fyzickým osobám, nikoli k osobám právnickým. Byť se v uvedené věci soud výslovně vyjádřil k § 88 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., městský soud neshledal důvod, proč by se uvedené závěry neměly vztahovat i na odstavec 2 uvedeného ustanovení.

39. Ostatně stejný názor zastává i doktrína, viz například STEJSKAL, Vojtěch. *Zákon o ochraně přírody a krajiny: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2016. Komentáře (Wolters Kluwer ČR), k § 88: „Ustanovení § 88 obsahuje několik skupin skutkových podstat správních deliktů fyzických osob při výkonu podnikatelské činnosti a právnických osob (bez ohledu na podnikání, bez ohledu na to, zda jde o soukromé nebo státní právnické osoby) jakožto porušení povinností, resp. zákazů v zákoně o ochraně přírody a krajiny.“ Obdobně i Ladislav Miko, Hana Borovičková a kolektiv *Zákon o ochraně přírody a krajiny*, 2. vydání, Praha 2007, k § 88: „Správní soudy opakovaně judikovaly, že odpovědnost za tento jiný správní delikt se vztahuje na všechny právnické osoby, a to bez ohledu na to, zda jde o podnikatelský subjekt (obchodní společnost, družstvo) či právnickou osobu, která nebyla založena za účelem podnikání (např. školy, zájmová sdružení, obecně prospěšné společnosti apod.).“ Městský soud proto konstatuje, že i § 88 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. se vztahuje i na právnické osoby, jež nejsou podnikatelskými subjekty.

40. Námitka proto není důvodná.

Ad 5) Dle žalobce i v případě, že by existovala povinnost souhlas obstarat, odpovědnost za správní delikt má nést osoba, která vlastní činnost v konečné fázi realizovala, nikoli tedy zadavatel – investor, což vyplývá z žalobcem citované judikatury.

41. Jak již soud uvedl výše, odpovědnost vznikající na základě § 88 zákona č. 114/1992 Sb. je odpovědností objektivní.

42. V posuzované věci je sporné, zda lze žalobce, jakožto zadavatele, resp. objednatele kácení činit odpovědným v situaci, kdy není pochyb o tom, že samotnou činnost vykonala jiná osoba. Jinými slovy je sporné určení, kdo je sankčně odpovědnou osobou v případě daného deliktu. Dle názoru doktríny, viz například Ladislav Miko, Hana Borovičková a kolektiv. *Zákon o ochraně přírody a krajiny*, 2. vydání, Praha 2007, k § 88: „V obecné rovině lze říci, že výše uvedené podmínky pro založení sankční odpovědnosti v převážné většině případů splňuje ten subjekt, které na základě objednávky koná a fakticky části přírody svou činností poškodí. V jednotlivých konkrétních případech je možné se zabývat i otázkou odpovědnosti objednatele, zda i jeho jednání nenaplnuje skutkové znaky deliktu.“ Daný názor tedy neupřesňuje, v jakých situacích a z jakých důvodů by měla místo obecné odpovědnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

subjektu, který na základě objednávky realizuje činnosti, nastoupit odpovědnost objednatele. Pouze připouští, že mohou nastat okolnosti, za kterých bude odpovědný i objednatel. Žalovaný v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2009, č.j. 9 As 50/2008-64, žalobce kontruje rozsudky téhož soudu ze dne 9. 12. 2011, č.j. 2 As 26/2010 – 98, a ze dne 19. 7. 2012, č.j. 1 As 87/2012 – 40.

43. K tomu městský soud uvádí, že v rozsudku ze dne 5. 3. 2009, č.j. 9 As 50/2008-64, Nejvyšší správní soud ve vztahu k deliktům dle zákona č. 114/1992 Sb. připustil odpovědnost i jiných osob, než toliko přímo realizátora činnosti, nicméně se jednalo o poměrně specifickou situaci, kdy byla zadána těžba dřeva na základě smlouvy o dílo osobě, která však jednala zcela dle pokynů zadavatele (zejména konkrétní označení dřevin určených k těžbě), tj. jako nástroj zadavatele. Soud následně konstatoval, že naplnění skutkové podstaty nastalo již provozní činností zadavatele, jež pak k vlastnímu těžebnímu zásahu použila jinou osobu, neboť z kontextu případu a podkladů vyplynulo, že zadavatel činnost řídil a koordinoval. Dle soudu bylo nutné se zaměřit i na zodpovězení otázky, zda by k vytěžení lesa došlo i v případě absence jednání zadavatelem zvolené osoby, tzn. pokud by osoba danou těžbu odmítla provést, nedošlo by k ní vůbec nebo by k ní došlo „rukou“ jiné osoby. A naopak, zda by k vytěžení došlo i v případě absence jednání zadavatele, tzn. pokud by si zadavatel danou těžbu neobjednal, provedl by ji někdo „na vlastní pěst“.
44. Naproti tomu ve výše uvedených rozsudcích označených žalobcem Nejvyšší správní soud ve vztahu k tam posuzovaným deliktům nesouhlasil se závěrem, aby sankční odpovědnost nesl ten, kdo měl, coby investor, povinnost obstarat příslušné souhlasy a povolení, nikoli však ten, kdo na základě smluvního vztahu s ním posuzované činnosti fakticky prováděl (rozsudek ze dne 9. 12. 2011, č.j. 2 As 26/2010 – 98). Dle soudu „profesionál“ musí počítat při své činnosti s možností zásahů do zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny a musí být obeznámen s platnou úpravou. Je proto na něm, aby se případně sám informoval u příslušného orgánu ochrany přírody o tom, zda bylo příslušné povolení vydáno, či zda by mělo být vzhledem k plánovaným zásahům vydáno, popřípadě korigovat neblahé následky v případě absence příslušných povolení soukromoprávním ujednáním s investorem. Pokud tak neučinil a spoléhal na to, že zadavatel veřejné zakázky měl vyřešena všechna veřejnoprávní povolení, nemůže tuto situaci hojit před správními soudy (rozsudek ze dne 19. 7. 2012, č.j. 1 As 87/2012 – 40).
45. V posuzované věci je odpovědnost za delikt primárně odvozena od nesplnění povinnosti dle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., tj. narušením krajinného rázu, aniž by osoba disponovala souhlasem příslušného orgánu k činnosti. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č.j. 7 As 21/2011-87, správního deliktu podle ustanovení § 88 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny se povinný subjekt může dopustit pouze tím, že naruší krajinný ráz nesplněním povinností stanovených v § 12 odst. 2 citovaného zákona, tedy prováděním činností, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, bez souhlasu orgánu ochrany přírody a krajiny. Pojem narušení má nepochybně jiný, užší význam než pojem změna krajinného rázu. Narušením nutno rozumět pouze takovou změnu krajinného rázu, která má negativní, nežádoucí povahu. Následkem jednání povinné osoby, které by bylo podřaditelné pod § 88 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy musí být změna krajinného rázu k horšímu. Negativní zásah spočívá například ve vykácení aleje jako prvku kryjícího cestu.
46. Jak bylo uvedeno výše, účastníci nečinní sporným, že samotné provádění činnosti - kácení dřevin prováděla osoba odlišná od žalobce. Jednalo se o fyzickou podnikající osobu, která

dle podkladů obecně poskytovala služby v rámci lesnictví. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí s ohledem na okolnosti uvedl, že kácení provedl smluvní subjekt (konkrétně bylo přistoupeno ke kácení na základě smlouvy o poskytování služeb s žalobcem, jakožto objednatelem, která byla uzavřena na základě výsledků poptávkového řízení na veřejnou zakázku, viz spisový materiál žalovaného), který měl pouze ekonomický zájem získat finanční zisk za odvedenou práci. Smlouvou byl toliko zavázán pouze k samotné činnosti, nikoli k povinnostem dle zákona č. 114/1992 Sb., přičemž pokud by odmítl, žalobce by si najal jiný subjekt a ke kácení by došlo i tak, neboť zájem na samotném kácení měl pouze žalobce. Došel proto k závěru, že smluvní subjekt zde vystupoval jako nástroj žalobce.

47. Městský soud se na základě posouzení skutkových okolností případu ztotožnil se žalovaným. Smluvní subjekt se nepochybně jako profesionál mohl sám informovat na příslušná povolení, souhlasy, atd. Nicméně soud ve shodě se správními orgány zohlednil, že žalobce minimálně na základě rozhodnutí ČIŽP ze dne 19. 6. 2007 v souvislosti s jeho záměrem kácet dřeviny a rekonstruovat dopravní komunikace na Havlíčkobrodsku byl upozorněn, že aleje tvoří charakteristický prvek v celé této oblasti a je nutné se proto zabývat i ochranou krajiny a krajinným rázem, tj. že k činnosti nepostačují toliko povolení od obcí. Dle bodu 4.1. Obchodních podmínek pro poskytování služeb, které byly přílohou smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi žalobcem a osobou provádějící kácení, měl přitom žalobce předat smluvními subjektu všechny informace nezbytné pro poskytování služeb v přiměřené době po uzavření smlouvy. Současně z Přílohy č. 3 Bližší popis služeb je zřejmé, že žalobce již předem označoval stromy ke kácení příslušnou barvou, které až před samotnou realizací činností byly předány správcem komunikace smluvnímu subjektu (viz protokol o předání včetně školení o BOZP), přičemž smluvní subjekt byl pouze vyzván k zahájení plnění. Následně žalobce převzal protokol o ukončení díla bez závad a nedodělků dle předpisů s problematikou souvisejících. Navíc v příloze č. 2 smlouvy žalobce výslovně u každého stromu specifikoval jeho stav, jednotlivá poškození, atd. Jinými slovy lze dle soudu uzavřít, že smluvní subjekt toliko dorazil na místo a stromy pokácel dle pokynů žalobce. Jednal tak jako nástroj žalobce, který v rámci provozní činnosti již předem vymezil dřeviny ke kácení.
48. Námitku proto soud neshledal důvodnou.
49. **Ad 6)** Žalobce konečně namítal porušení zákona, resp. zásady rovného zacházení (postavení) ve vztahu k aplikaci zásady legitimního očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu), což je dle něj zřejmé z žalovaným použitého obdobného případu, kdy byla uložena nižší pokuta v situaci, kdy došlo k pokácení více dřevin, než tomu bylo u žalobce. Dle žalobce není ani patrné, z čeho dalšího žalovaný v tomto ohledu vycházel. Výše pokuty je tak neadekvátní k porovnávanému případu.
50. K tomu soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný při snížení výše uložené pokuty vycházel z několika skutečností. Tou základní bylo to, že prvotní podnět ke kácení předmětných dřevin vzešel od Policie ČR, která žádala o přijetí opatření ze strany žalobce s ohledem na bezpečnost provozu. Jako další hledisko pak žalovaný použil rovněž zásadu legitimního očekávání a v této souvislosti zmínil konkrétní příklad ze své správní praxe. Přihlédl zároveň i k pochybení orgánů ochrany přírody při povolení kácení a očekávané náhradní výsadbě.

51. Dle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.
52. Zásada rovnosti předpokládá, že se jedná o skutkově shodné nebo podobné případy, přičemž v rámci rozhodování nemohou vznikat toliko *nedůvodné* rozdíly. Z výše citovaného ustanovení současně vyplývá, že každé řízení je individuální a při rozhodování hraje roli řada okolností daného případu, které musí být uvedeny a brány v úvahu, přičemž významnou roli mající vliv na výsledek řízení mohou mít i drobné rozdíly.
53. V posuzované věci to byla především žalovaným zdůrazňovaná skutečnost, že ke kácení dřevin došlo v rámci chráněné krajinné oblasti a žalobce si měl být jako profesionál v oboru vědom svých povinností. Žalobci lze přisvědčit, že žalovaným zvolený typově podobný příklad, kdy byla sankcionována obec za pokácení minimálně 120 ks dřevin rostoucích mimo les a udělena jí ve výsledku toliko pokuta ve výši 40 000 Kč z původních 80 000 Kč, mohl být ve vztahu k výši pokuty popsán již v napadeném rozhodnutí podrobněji, aby byly zřejmé všechny relevantní okolnosti. K tomu tak došlo až dodatečně ve vyjádření k žalobě, přičemž žalovaný zdůraznil, že konečná výše pokuty byla v jím uvedeném případě dána tíživou finanční situací obce.
54. Byť tedy žalovaný mohl být již v napadeném rozhodnutí konkrétnější, soud v tomto nespatřuje takové pochybení, které by muselo být považováno za neodůvodněné nerovné zacházení (postavení) s žalobcem a z tohoto důvodu napadené rozhodnutí zrušeno. V této souvislosti je nutné doplnit, že ke zrušení rozhodnutí lze přistoupit, pokud by k porušení zákona došlo nikoliv v zanedbatelné míře, tedy v intenzitě zpochybňující zákonnost rozhodnutí jako celku a pro podstatné vady jemu předcházející řízení. K takovému závěru však zdejší soud nedošel. Skutečnost, že ke kácení dřevin došlo v chráněné krajinné oblasti, přičemž žalovaný byl již v roce 2007 upozorněn na riziko zásahu do krajiny a krajinného rázu kácením alejí na Havlíčkovobrodsku, dle soudu dostatečně odůvodňuje uložení pokuty žalobci ve výši 100 000 Kč.
55. Ani tato námitka proto není důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

56. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
57. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. září 2018

JUDr. Karla Č h á b e r o v á, v.r.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.